

PÁLFI DÉNES

MENNYIVEL TÖBBET ÉRTEK A MADARAKNÁL

Mt 6, 25–27.33

A felolvasott bibliai versek – első hallásra – mai, elszegényedő világunkban, sokak számára gúnyolódásként hatnak: „...Ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál?” – tanítja Jézus. S tanítása hallatán bizonyára sokan ingerülten fakadnak ki: hogyan aggódnánk mindezekért, amikor maholnap éhen halunk, s rongyokkal borított testünket hajlék sem védi a tél zord hidegétől? Vajon mit tenne Jézus a mi helyzetünkben? Bizony, sokan vannak, akik így sírnak fel ebben az országban, s életük nap mint nap aggodalomban, kilátástalanságban és kétségbeesésben telik!

Jézus azonban mindezekért nem hibás. Ő is sokszor éhezett, bár fáradságos munkája után mindennap méltó volt táplálékára, kenyérére, testét csak egy rend ruha védte az éjszaka hidegétől, hajléka, otthona pedig egyáltalán nem volt: a rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészük, de az emberfiának nincs hová fejét lehajtania – mondja az evangélium. Mégsem aggódott életéért, testéért, az étel, az ital, a ruházat, az otthon hiánya nem ejtették kétségbe. Nem ezekben a múlandó dolgokban, hanem az örökkévaló, gondviselő Istenben bízott, az Ő országát kereste, és minden megadatott neki. „Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékebbek náluk? Aggódásával pedig ki tudná közületek megnyújtani életét csak egy arasznyival is?” – hangzik felénk a gondviselő Istenbe vetett hitre és bizalomra buzdító gyönyörű örömmüzenete.

Nyilvánvaló, hogy pusztán ezzel a tanítással nem lehet jóllakatni az éhezőket, felruházni a mezíteleneket, otthont biztosítani a hajléktalanoknak. De vajon megoldható-e mindez kéztördelő aggodalmaskodással, jajveszékeléssel, panaszkodással, meg lehet-e nyújtani mindezekkel az életet csak egy arasznyival is?! Be kell ismernünk, hogy ez sem lehetséges.

Jézus az aggodalmaskodás helyett a gondviselő Istenbe vetett hitet és bizodalmat ajánlja az embernek, akit mennyei Atyja értékesebbnek tart minden teremtményénél. S mint ilyen, nem élhet úgy, mint a madarak: vetnie és

aratnia kell, munkálkodnia és dolgoznia, hogy mindennapi kenyere, az élet-
hez szükségesek biztosítva legyenek számára. Isten adott földet, felhalmozta
a követ, a homokot, a fát, a természet drága kincseit, azonban a kenyeret, a
ruhát, a házat az embernek kell előteremtenie mindezekből. De mi van ak-
kor, ha hiábavaló a fáradság, ha a munkának nincs eredménye, ha egyáltalán
nincs munka, ami kenyeret, megélhetést gyümölcsozítja a becstülettel küzdő
embernek? – ágaskodik bennünk az ellentmondás. Nos, ilyenkor kell hatvá-
nyozottabban, fokozottan bízni Istenben, hinni, hogy Ő nem hagy el, gondot
visel ránk a legnagyobb próbák idején is!

Valaki meghatóan mesélte el e gondviselés szép megtapasztalását. Az
illető anyagi gondokkal, pénzühányal küszködött. Az egyre növekvő kiadá-
sok elvitték minden pénzét, úgy tűnt, hogy nem lesz, miből fizesse gyerme-
kei iskoláztatását, a szokásos havi költségeket: gázt, villanyt, vizet, lakbért.
Már szeme elé rajzolódott a teljes csőd képe, a hajléktalanság réme, amikor
külföldi barátja, postán, egy nagyobb pénzösszeget küldött neki, amely aztán
kimentette a bajból. Története végén hangsúlyozta: bár a felmentő pénzössz-
zeget a barátja küldte, ő feltétlenül az isteni gondviselés megnyilvánulását
látta e segítségben.

Hítünk szerint, Isten gondviselését nagyon sok esetben rajtunk, embere-
ken keresztül, a mi segítségünkkel gyakorolja. Ezért vagyunk mi, halandó
lények, Isten munkatársai, s mint ilyenek, felelősek Isten gondviselő mun-
kájának megvalósulásáért!

Hogy annyi éhező, fázó, hajléktalan, nyomorgó ember van, ezért a
gondviselő Isten akaratával szembehelyezkedő ember a felelős! Különösen
azok, akikre közösségek, népek, nemzetek, országok gondját bízta Isten, s
akik ahelyett, hogy gondot viselnének a rájukbízottakra, kapott hatalmukat
önző érdekeik, vágyaik, szenvedélyeik megvalósítására használják fel. Akik
ahelyett, hogy adnának valamit az embernek, jogait sárba tiporva, még azt is
elveszik tőle, amije van!

Az ilyenek ellen kel ki egy csángómagyar, de román nyelven folyó, kato-
likus misén résztvevő csíkszeredai tanár – Beder Tibor – is, a Krónika egyik
számában. Leírja, hogy a miséző plébános épp a felolvasott jézusi tanításra
építette beszédét. „Mennyivel többet értek a madaraknál, mondja meggyő-
ződéssel a plébános, és jelentőségteljesen tekint végig gyülekezetén. Men-
nyivel többet értek a madaraknál – ismétlem az ige utolsó sorait. Mennyi-
vel?! Semmivel, morfondírozok magamban, mert azoknak is van nyelvük,
még ha madárnyelv is...” (...) „De ők még nem értek meg az államilag irá-
nyított ’madáriskolára’. Talán ez a szerencsésük, mert másképp csak állam-
nyelven csiripelhetnének, amelyet állami madárfelügyelők ellenőriznének.

Közben már a misezáró éneknél tart a gyülekezet. Eszembe jut, hogy
nemrég a gelencei nagytemplomban a sepsiszentgyörgyi kórus a Szózáttal
zárta a Lármafa-találkozót. Hazádnak rendületlenül légy híve, óh, magyar,
énekelte közel ezer ember. Már akkor feltettem a kérdést: melyik hazának?!
A hivatalosnak vagy a másoknak, amely egyetemet ad, kedvezményt biztosít,

hitet táplál, vagy annak, amely csak elvesz nyelvet, iskolát, egyetemet, erdőt, földet, egyházi és más középületeket, hitet és jó közérzetet. Mert én olyan hazát szeretnék, amely bármikor, bármely körülményben megvédi az embert, függetlenül attól, hogy polgára románnak, magyarnak vagy másnak született. Ahol nem nemzeti kisebbségek, hanem egyenrangú állampolgárok élnek. Ahol végigmehetek az utcán anélkül, hogy arra kellene gondolnom, vajon itthon vagyok-e? Ahol nem törekednek arra, hogy mindent, ami másság, elpusztítsanak, hanem arra, hogy mindent megőrizzenek, és lehetőség szerint továbbfejlesszenek.” (...) „Ahol többet érek a madaraknál.” (2002. január 12–13. szám)

Ezt az országot – ahol többet érünk a madaraknál – Jézus Isten országának nevezte. Isten gondviselésében bízva ezt keressük mi is, minden körülményben, akarátának, gondviselő munkájának alázatos megvalósítóiként, hogy fellelve azt magunkban és körülöttünk, minden egyebek: kenyér, ruha, nyelv és jog, lelki- és anyagi jók megadassanak nekünk, Isten minden mádnál sokkal értékesebb, nagyra becsült és szeretett gyermekének. Ámen.

SZILÁRDAN ÁLLNI A HITBEN

2Kor 1,24

1902. október 12-én országos ünnepség keretében leplezték le Fadrusz János Mátyás-szoborcsoportját Kolozsvár főterén. Azóta száz év, száz forró nyár és száz zord tél vonult el e szoborcsoport felett, próbára téve időjárással szembeni ellenálló képességét, sokszor tornyosultak felette sötéten, s szórtak tüzes villámokat vészterhes fellegek hazánk történelmének többnyire beborult egén, sokszor váltogatta a rajta levő feliratot politikai divatok kényekedve, rongálta és próbálta megalázni barbár indulat és álhazafiúi fanatizmus, hóbort. Ám Igazságos Mátyás királyunk és vitéz vezéreinek szobra rendületlenül állja az idők és a történelem viharát. „Mint a Sion-hegy bérce, állnak / Ők rendületlenül, / Nem félnek, nem remegnek: állnak / Ledönthetetlenül.” – jut eszembe egyházi énekünk szava, valahányszor e gyönyörű alkotásra tekintek.

A ledönthetetlenül álló Mátyás-szoborcsoporthoz hasonlítom az olyan embert, aki az apostol szavaival élve: „szilárdan áll a hitben”. A környörtelenül múlt idő s a történelem vihara nem árthat neki, megváltoztathatják nevét, de hitét, öntudatát soha. Bántalmazhatják és megalázhatják, de gerince meg nem roppan, gyötörhetik és megölhetik testét, de lelke felett nincs hatalma – Istenen kívül – senkinek. Az ilyeneknek írhatta Pál apostol második korinthusi levelében: „Mert nem akarunk uralkodni a ti hiteteken, sőt munkatársai vagyunk örömtőknek, mivel szilárdan álltok a hitben”.